

I

Toen een kleine groep FBI-agenten op het idee kwam om daders te profileren, wisten ze één ding zeker: ze wisten niet genoeg over wat er in het hoofd omging van mensen die bleven moorden. En daarom gingen ze op zoek op de enige plek waar ze er zeker van konden zijn dat ze experts zouden vinden: achter de tralies.

Uit: *Misdaden interpreteren* door dr. Tony Hill

Door de geur werd hij zodra hij ontwaakte met zijn neus op de feiten gedrukt van waar hij zich bevond. Hij zou hier nooit met dat kortstondige gevoel van ontwrichting langzaam ontwaken, met die halfwakkere verwondering van: waar ben ik? Thuis? Hotel? Iemands logeerkamer? Zodra hij tegenwoordig bij zijn positieven kwam, herinnerde de verpeste atmosfeer dr. Tony Hill eraan dat hij in de gevangenis zat.

Jarenlang met patiënten praten in beveiligde psychiatrische inrichtingen en gevangenissen betekende dat hij niet onbekend was met de onaangename cocktail: muf zweet, verschaalde rook, mufte lichamen, verschaald eten, mufte scheten; de zure lucht van kleren die er te lang over hadden gedaan om te drogen; de licht vanilleachtige muskusgeur van te veel testosteron. En onder dat alles de scherpe lucht van goedkope schoonmaakmiddelen. Hij was vroeger altijd blij geweest dat hij aan de geur van opsluiting kon ontsnappen en weer naar de buitenwereld kon terugkeren. Tegenwoordig was er geen ontsnappen aan.

Hij had gedacht dat hij eraan zou wennen. Dat hij het na een tijdje niet meer zou ruiken. Maar na een halfjaar van zijn gevangenisstraf van vier jaar was hij zich er nog elke dag genadeloos van bewust. Omdat hij

klinisch psycholoog was, moest hij zich wel afvragen of er een diepgevoerde reden was voor wat als hyperbewustzijn begon te voelen. Of misschien had hij gewoon een bijzonder scherp reukvermogen.

Wat de reden ook was, het was hem gaan ergeren. Voor hem geen momenten van halfslaap waarin hij zich kon voorstellen dat hij wakker werd in zijn kooi op de kanaalboot die zijn uitvalsbasis was geworden, of in het gastenverblijf in Carol Jordans gerenoveerde schuur, waar hij zoveel tijd had doorgebracht dat hij die als een tweede thuis beschouwde. Die dromerige fantasieën werden hem ontzegd. Hij twijfelde er nooit aan waar hij was. Hij hoefde alleen maar in te ademen.

Hij had nu tenminste wel een cel voor zichzelf. Tijdens de saaie maanden van zijn voorarrest had hij een opeenvolging van celgenoten gehad, en hun persoonlijke gewoonten waren op zich al een bijzonder zware straf geweest. Dazza, die niets anders deed dan zich aftrekken. Ricky, met zijn door slijm verstikte rokershoest, die onophoudelijk in de stalen toiletpot rochelde. Marco, met zijn nachtelijke paniekaanvallen en zijn geschreeuw dat de helft van de galerij wakker maakte en nog meer geschreeuw en gevloek van hun burens oproep. Tony had geprobeerd met Marco te praten over zijn nare dromen. Maar de agressieve kleine man uit Liverpool was opgesprongen en had zijn neus tegen de zijne gedrukt, waarbij hij met het merendeel van de scheldwoorden die Tony ooit had gehoord ontkende dat hij ooit een vervloekte nachtmerrie had gehad.

De ergste van allemaal was Maniac Mick, die in afwachting was van zijn proces omdat hij de hand van een rivaliserende drugsdealer had afgehakt. Toen Mick erachter kwam dat Tony met de politie had samengewerkt, was zijn eerste reactie om de voorkant van zijn overhemd vast te pakken en hem tegen de muur te smijten. Terwijl zijn speeksel in het rond vloog, legde hij aan Tony uit waarom ze hem Maniac noemden en wat hij elke vervloekte klootzak zou aandoen die met de vervloekte rijksambtenaren samenwerkte. Hij had zijn vuist naar achteren gebracht – de vuist waarop CUNT op de knokkels getatoeëerd was –, klaar voor de klap waarvan Tony wist dat er iets in zijn gezicht door zou breken. Hij sloot zijn ogen.

Er gebeurde niets. Hij deed één oog open en zag een zwarte man van middelbare leeftijd, die zijn hand tussen Mick en Tony in hield. Zijn verschijning was als een onwaarschijnlijk krachtveld. ‘Hij is niet wat je denkt, Mick.’ Zijn stem was zacht, haast intiem.

‘Hij is een smeerlap,’ spuwde Mick. ‘Wat kan jou het schelen als hij

verdomme zijn verdiende loon krijgt?’ Zijn mond vormde een grijns, maar uit zijn ogen sprak onzekerheid.

‘Hij houdt zich niet bezig met mensen zoals wij. Hij geeft geen ene moer om overvallers of drugsbaronnen of leugenachtige sluwe klootzakken zoals jij en ik. Deze man...’ Zijn ogenschijnlijke redder wees met zijn duim naar Tony. ‘Deze man zet uitschot achter de tralies. De beesten die doden en martelen voor hun plezier. Niet om iets te krijgen, niet uit wraak, niet om te bewijzen waartoe ze in staat zijn. Maar gewoon voor de lol. En de mensen die ze vermoorden? Die zijn willekeurig. Het zou je vrouw kunnen zijn, het zou mijn kind kunnen zijn, het zou iedereen met het juiste gezicht kunnen zijn. Gewoon een arme ziel die het pad van het verkeerde monster kruist. Deze man vormt geen gevaar voor fatsoenlijke criminelen zoals jij en ik.’ Hij draaide zich om, zodat Mick zijn gezicht kon zien, waarop een vriendelijke glimlach zijn wangen plooidde.

‘Mick, we zouden kwaad moeten zijn dat hij hierbinnen zit. Omdat de mensen van wie we houden veiliger zijn als hij daarbuiten zijn ding doet. Geloof me, Mick, deze man sluit alleen het soort beesten op dat nooit de binnenkant van een gevangenis ziet, omdat ze hun meerdere levenslange gevangenisstraffen in het gekkenhuis uitzitten. Laat hem met rust, Mick.’ Hij sprak de naam van de man uit als een liefkozing. Maar Tony voelde de dreiging erachter.

Mick bewoog zijn arm zijwaarts, alsof dat zijn bedoeling was: een gepland uitrekken van zijn spieren. Vervolgens liet hij hem naast zijn zij zakken. ‘Ik geloof je op je woord, Druse.’ Hij deed een stap naar achteren. ‘Maar ik zal wat gaan rondvragen. En als het niet is zoals je zegt...’ Hij haalde een vinger over zijn keel. Van de glimlach die het gebaar vergezelde kreeg Tony een knoop in zijn maag. Maniac Mick slofte weg door de vleugel, met een paar van zijn handlangers in zijn kielzog.

Tony zuchtte diep. ‘Bedankt,’ zei hij schor.

Druse stak zijn hand uit. Het was de eerste handdruk die Tony kreeg aangeboden in de veertien maanden dat hij in de gevangenis zat. ‘Ik ben Druse. Ik weet wie jij bent.’

Tony schudde hem de hand. Die was droog en stevig, en Tony schaamde zich voor het zweet dat hij erop achterliet. Hij glimlachte scheef. ‘En toch heb je me gered.’

‘Ik kom uit Worcester,’ zei Druse. ‘Mijn zus zat bij Engels in dezelfde klas als Jennifer Maidment.’

Die naam riep een reeks beelden op. Tienerslachtoffers, hartverscheu-

rende misdaden, een motivatie die net zo verwrongen was als een DNA-helix. Hij had destijds zelf met het soort openbaring geworsteld dat levens binnenstebuiten keerde. Het ontrafelen van zijn eigen verleden, zoals hij dat zo vaak bij daders had gedaan, had hem er bijna toe aanzet om van alles weg te lopen. Maar deze Druse, wie hij ook was, zou daar niets van hebben geweten. Misschien niet veel meer dan er in de krantenkoppen had gestaan. Tony knikte. 'Ik herinner me Jennifer Maidment nog.'

'En ik weet nog wat je hebt gedaan. Maak je nu geen illusies over mij, Tony Hill. Ik ben een heel slecht mens. Maar zelfs slechte mensen kunnen soms goede dingen doen. Zolang je hier bent, zal niemand je lastigvallen.' Vervolgens had hij met een vinger de denkbeeldige klep van een denkbeeldige pet aangetikt en was hij weggelopen.

Tony had nog niet door hoe informatie werd overgedragen binnen een gevangenis. Hij had Druse ervan verdacht dat hij veel meer beloofde dan hij kon waarmaken. Maar tot zijn opluchting had hij ongelijk gekregen. De aanhoudende onderstroom van angst waarvan de voorarrestvleugel was doordrongen nam geleidelijk af, maar hij verdween nooit helemaal. Toch bleef Tony op zijn hoede. Hij was zich nog steeds bewust van de anarchie die vlak onder de oppervlakte borrelde. En anarchie hield geen rekening met reputatie.

Nog verrassender was dat de bescherming van Druse hem op de een of andere manier had gevolgd naar de gevangenis van categorie c waar hij na zijn veroordeling werd ingedeeld. Het laatste wat hij van zijn opsluiting had verwacht, was dat hij door de georganiseerde misdaad beschermd zou worden.

Druse was een buffer geworden aan de ene kant, en Tony's verleden als daderprofielchetser had hem aan de andere kant een soortgelijke bescherming bezorgd. Als iemand hem er ooit naar had gevraagd, zou hij hebben gedacht dat hij in de jaren dat hij voor de politie en het ministerie van Binnenlandse Zaken had gewerkt meer vijanden dan vrienden in hoge kringen had gemaakt. Maar ook daarover bleek hij het bij het verkeerde eind te hebben. Hij had in het begin van zijn periode in voorarrest om een laptop gevraagd. Net als zijn advocaat had hij niet verwacht dat zijn verzoek zou worden ingewilligd.

Weer mis. Een week later was er een gehavend oud apparaat gekomen. Het had vanzelfsprekend geen internettoegang. De enige software die erop stond was een primitief tekstverwerkingsprogramma. Toen hij

nog een cel met anderen deelde, had hij de gevangenebewaarder die over de bibliotheek ging overgehaald om het daar te laten staan. Anders zou het vernield of gestolen worden, of het zou als aanvalswapen door een van zijn celgenoten worden gebruikt. Het beperkte de tijd dat Tony het apparaat kon gebruiken, maar dat had hem gedwongen om geconcentreerder te werken wanneer hij er wel toegang tot had. En dus was zijn uitgever de enige die reden tot blijdschap had over Tony's gevangenisstraf, omdat hij inmiddels de hoop had opgegeven dat *Misdaden lezen* ooit zou worden afgerond, laat staan gepubliceerd zou worden.

Dat alles had Tony een ongemakkelijk dubbel gevoel gegeven. Door op te gaan in het schrijven kon hij de angst loslaten die vanaf het moment dat hij in hechtenis werd genomen als een elektrische lading door zijn aderen stroomde. Dat was een opluchting geweest die niet in woorden viel uit te drukken. Daar bestond geen enkele twijfel over. Het was een zegen om alle besef van zijn omgeving te verliezen, terwijl hij aan het toetsenbord zat en zijn kennis en ervaring tot een samenhangend verhaal probeerde te maken. Wat deze genoegens temperde, was schuldgevoel.

Hij had iemand van het leven beroofd. Daarmee had hij het meest fundamentele taboe van zijn vak doorbroken. Dat hij het had gedaan om te voorkomen dat de vrouw van wie hij hield het zelf moest doen, was geen excuus. En hun overtuiging dat die ene moord andere mensen had gered ook niet. De man die Tony had vermoord zou zijn doorgestaan met moorden, en misschien was er wel nooit een greintje substantieel bewijs tegen hem gekomen. Maar dat deed niets af aan de gruwelijkheid van wat Tony had gedaan.

Dus hij verdiende het om te lijden. Hij behoorde een gevoel van leed en vergelding te ervaren. Maar het enige echte verdriet dat hij kende, was dat hij Carol miste. En als hij dat had gewild, zou hij haar elke keer kunnen zien wanneer hij toestemming kreeg voor bezoek. Hij maakte zichzelf wijs dat zijn weigering om haar de kans te bieden bij hem te komen zitten een keus was die hij in haar belang maakte. Misschien was dat zijn vorm van boetedoening. Als dat zo was, was het waarschijnlijk een lagere prijs dan alle anderen betaalden met wie hij opgesloten zat.

Wanneer hij nadacht over wat zijn medegevangenen hadden verloren, kon hij niet ontkennen dat hij geluk had gehad. Overal om zich heen zag hij verloren middelen van bestaan, verloren huizen, verloren gezinnen, verloren hoop. Aan dat alles was hij ontsnapt, maar toch voelde

het niet goed. Zijn ontsnapping ging gepaard met aanhoudend knagend schuldgevoel.

En daarom had hij besloten dat hij een constructievere manier moest bedenken om aan zijn maatschappelijke verplichting te voldoen, zoals men dat zo treffend noemde. Hij zou zijn talent voor empathie en communicatie gebruiken om te proberen iets te veranderen in het leven van de mannen die zijn huidige adres deelden. En wel vanaf vandaag.

Maar voordat hij zich daarop kon voorbereiden, moest hij zich opmaken voor iets veel ergers.

Zijn moeder kwam op bezoek. Hij had haar verzoek aanvankelijk afgewezen. Vanessa Hill was onmenselijk. Hij begreep dat dat een zwaar woord was, en hij gebruikte het niet lichtvaardig. Ze had zijn jeugd verwoest, ze had hem de kans ontnomen om zijn vader te leren kennen en ze had geprobeerd hem zijn erfenis afhandig te maken. De laatste keer dat hij haar had gezien, had hij gehoopt dat het dé laatste keer zou zijn.

Maar Vanessa was niet zo eenvoudig tegen te houden. Ze had een bericht gestuurd via zijn advocaat. 'Ik heb altijd geweten dat wij hetzelfde zijn, jij en ik. Nu weet jij het ook. Je bent me iets verschuldigd, en dat weet jij ook.' Ze wist nog steeds hoe ze hem op de kast kon krijgen. Hij had tegen zijn zin toegehapt.

Met haak, snoer en zinklood en al.

2

Er is een soort mythevorming ontstaan rond psychologische profilering, niet in de laatste plaats omdat sommige vroege voorstanders ervan geweldige zelfpromotors waren. Ze schreven boeken, verzorgden lezingen en gaven interviews waarin ze een bijna goddelijk vermogen leken te hebben om de gedachten van misdadigers te lezen. De waarheid is dat profielschetsers slechts zo goed zijn als het team waarmee ze werken.

Uit: *Misdaden interpreteren* door dr. Tony Hill

De grote stadsgewesten van het noorden van Engeland gaan prat op hun individualiteit. Maar ze hebben één onmiskenbaar kenmerk gemeen: geen enkele ervan is ver verwijderd van wonderschoon landschap. Mensen die dat soort zaken uitzoeken beweren dat het Peak District National Park voor een kwart van de bevolking van Engeland minder dan een uur rijden is. Onder normale omstandigheden zou inspecteur Paula McIntyre hebben genoten van een dag in het bos aan de voet van de Dark Peak, waar ze kronkelende paden volgde door wat nog steeds aanvoelde als iets wat een wildernis benaderde. Zeker op de hooggelegen onbeschutte heidevelden hier boven kon je het gevoel krijgen dat de bewoonde wereld veel verder weg was dan aan de overkant van de volgende bergkam.

Maar dit waren geen normale omstandigheden. Paula worstelde om haar voet los te trekken uit de greep van een drassige plas. Hij kwam met een walgelijk zuigend geluid tevoorschijn. ‘Mijn god, kijk eens hoe die eruitziet,’ klaagde ze, en ze keek kwaad naar haar met modder bedekte wandelschoen.

Rechercheur Stacey Chen, die dankzij Paula's ongelukje de plas had weten te ontwijken, vertrok haar gezicht vol afschuw. 'Is het in je schoen gelopen?'

Paula wiebelde met haar tenen. 'Volgens mij niet.' Ze liep verder over het vage pad dat ze hadden gevolgd. 'Die stomme teambuildingsoefeningen ook!'

'Jij had er tenminste al de uitrusting voor. Ik heb een fortuin uitgegeven om hiervoor uitgerust te zijn. Nooit geweten dat een boswandeling zo duur kon zijn.' Stacey sjokte moe en somber achter Paula aan.

Paula grinnikte. 'De meeste mensen schaffen niet in één keer een eersteklas outdoorgarderobe aan. Moet je jezelf nu eens zien.' Ze draaide zich half om en gebaarde met een hand naar Stacey, die van top tot teen in een speciale outfit was gehuld. 'Koningin van merinowol en Gore-Tex.'

'Je mag het allemaal hebben als we vandaag overleven. Ik wil het nooit meer aan.' Het pad eindigde in een T-splitsing met een breder pad. 'Welke kant moeten we nu op?'

Paula haalde de kaart uit haar zak en volgde hun route met een vinger. 'We gaan naar het noorden.'

'Daar schiet ik niets mee op.'

'Kijk naar de bomen.'

'Het zijn grote, hoge houten gevallen. Met naalden. Die in tegenstelling tot kompasnaalden niet gemakshalve magnetisch zijn.'

Paula schudde met gespeelde wanhoop haar hoofd. 'Kijk eens naar het mos. Dat groeit dichtter op de noordkant van de stam.' Ze ging dichtter bij een van de grove dennen staan die op een kluitje bij de kruising stonden. 'Kijk maar. Je kunt het verschil zien.' Ze wees naar links. 'We gaan die kant op.'

'Hoe weet je dat soort dingen?'

'Net zoals jij alle fijne kneepjes van internet kent. Noodzakelijke informatie plus ervaring. Ik ben waarschijnlijk met bergwandelen begonnen rond de tijd dat jij je eerste computer kreeg.' Paula keek op haar horloge. 'We zouden ruim op tijd op de verzamelplaats moeten aankomen. Je hebt geluk dat je bij mij terecht bent gekomen: we krijgen vast bonuspunten, omdat we zo vlot binnen zijn.'

'Dit is een krankzinnige manier om een dag door te brengen. We krijgen de hele tijd te horen dat er een begrotingstekort is. Er worden complete misdaadcategorieën helemaal niet onderzocht omdat we niet

over de middelen beschikken. En wij verspillen een dag met door het bos ploeteren in plaats van misdaden op te lossen. Ik zie hier echt het nut niet van in,' klaagde Stacey, terwijl ze in wat Paula duidelijk als een schappelijk tempo beschouwde weer verder liepen. Wat Stacey betrof was het eerder een marstempo.

'Ik ook niet. Maar alles is anders geworden.'

'Volgens mij zijn hoofdinspecteur Rutherford en Carol Jordan niet eens naar dezelfde politieacademie geweest. Carol zou ons dit nooit hebben aangedaan. We hoefden geen teambuildinkje te spelen, we wáren een team.'

Dat was zonder meer waar. De leden van het RETZM – het Regionaal Team Zware Misdrijven dat hoofdinspecteur Carol Jordan zorgvuldig had samengesteld – waren uitgekozen vanwege hun vaardigheden en hun individuele benadering van het werk. Maar bovenal omdat ze probleemloos met anderen konden samenwerken. Zolang de anderen maar aan hun kant stonden. Maar Carol was weg, en het RETZM was na maanden van inactiviteit pas onlangs weer opgestart. Volgens de lelijke zussen Gerucht en Roddel was er meer dan lichte twijfel geweest over het nut van een eenheid die zich over meerdere, zeer verschillende korpsen uitstreckte. Degenen die aanvankelijk voorstander waren hadden er hun vingers aan gebrand, terwijl mensen die voorzichtiger waren geweest nu paradoxaal genoeg enthousiaster waren. Als er zich operationele rampen voordeden, konden ze de schuld volgens hen maar beter verleggen.

Dus terwijl ze wikten en wogen, werd Paula overgeplaatst naar Bradfield, terug naar het korps waar ze vandaan was gekomen. Ze was gedetacheerd geweest bij een langlopend onderzoek naar mensenhandel en seksuele uitbuiting, een operatie die emotioneel zwaarder was geweest dan alles wat ze daarvoor onder handen had gehad. Toen ze weer voor het RETZM werd opgeroepen, had dat als een verlossing gevoeld.

Stacey werd tijdelijk uitgeleend aan de stadspolitie om zich met financiële misdrijven bezig te houden. Het moeilijkste aspect van het werk was dat je eraan moest denken dat je niet mocht laten zien hoeveel ze precies allemaal kon doen. Werken met Carol Jordan – eerst in Bradfield en daarna in het RETZM – had Stacey de absolute vrijheid gegeven om online haar eigen gang te gaan en te doen wat ze van haar nodig hadden. Ze was er bedreven in geworden achteraf dingen te valideren waar ze eigenlijk niet in had mogen rondneuzen. Zolang het eindresultaat er netjes uitzag, had Carol haar haar gang laten gaan.

Het had drie dagen geduurd voordat ze inzag dat het haar frustreerde om dingen op de eerlijke manier te doen. Erger nog: het verveelde haar. Het had haar gedwongen om te erkennen dat ze ondanks haar ogenschijnlijke trouw aan conventies eigenlijk meer gemeen had met de vogelvrijverklaarden dan met de jagers. ‘Het enige voordeel is dat ik zoveel ruimte in mijn hoofd overheb dat ik een aardige kleine app heb ontwikkeld die de calorische waarde van je toetsaanslagen achter de computer berekent,’ had ze tijdens een Chinese afhaalmaaltijd in Bradfield aan Paula toevertrouwd.

‘Waarom zou iemand dat willen weten?’ Paula keek met gefronste wenkbrauwen verbijsterd naar de wonton die ze zojuist aan een eetstokje had gespietst.

‘Bewegings- en dieetfanaten willen echt alles weten. Geloof me, ze hebben narcisme naar een heel nieuw plan getild. Ik moet blijven vernieuwen met mijn bedrijf, Paula. Het is een heuse haaienvijver daar buiten. Als je niet meer vooruitgaat, ben je er geweest.’ Het was een bedekte herinnering aan het feit dat Staceys politiesalaris slechts een fractie van haar inkomen vormde. Ze had haar eerste commerciële programma ontwikkeld toen ze nog studeerde, en ze had haar bedrijf sindsdien kalmpjes aan en succesvol laten groeien. Daarom kon ze het zich veroorloven de best geklede politieagent van Noord-Engeland te zijn. Merinowol en Gore-Tex waren voor haar slechts een kleinigheid.

Ze kwam naast Paula lopen. ‘Ik zal nu extra voorzichtig moeten zijn met het bedrijf,’ zei ze.

‘Maak je je zorgen dat Rutherford erachter komt?’

‘Het is nu niet bepaald een geheim. Maar hij werkt zo volgens het boekje dat ik hem niet zo snel een oogje zie dichtknipen.’

‘Maar je doet je bedrijf in je eigen tijd. Het zit je werk niet in de weg.’

Stacey haalde haar schouders op. ‘Je zou kunnen zeggen dat ik gebruikmaak van kennis en inzichten die ik opdoe door mijn baan.’

‘Ik dacht dat de kennisoverdracht juist de andere kant op ging. Maar het zou toch niet het einde van de wereld zijn als je moest stoppen?’

‘Ik zou me zeker niet vervelen. Er zijn nog genoeg uitdagingen. Maar ik zou de baan echt gaan missen.’ Ze wierp een zijdelingse blik op haar vriendin. ‘Dit heb ik nog nooit tegen iemand gezegd. Maar ik vind het geweldig dat ik als politieagent mag rondneuzen in het leven van andere mensen. Ik weet dat ik vaak de grenzen overschrijd, en in theorie zou ik dat kunnen blijven doen als ik niet meer bij de politie werkte. Ik heb nog

steeds alle achterdeurtjes openstaan. Maar ik zou er geen rechtvaardiging voor hebben. Dat klinkt gek, maar zo ben ik waarschijnlijk gewoon opgevoed. Traditionele Chinese waarden. Of zoiets,' zei ze spottend.

'Klinkt logisch, wat mij betreft. Laten we dus maar voorzichtig zijn, totdat we beter weten wat we aan de hoofdinspecteur hebben. We weten allebei dat er vaak een verschil bestaat tussen wat leidinggevendenden zeggen en wat ze doen. Als we eenmaal midden in een zaak zitten, zou hij net zo goed een oogje kunnen dichtknijpen als Carol.'

'Heb je de laatste tijd nog iets van haar gehoord?' Stacey doorzocht een van haar zakken en haalde er een reep ambachtelijke chocola uit tevoorschijn. Ze brak er twee stukken af en gaf er eentje aan Paula.

'Mmm, gember,' zei Paula goedkeurend. 'Ik probeer haar ongeveer om de twee weken op te zoeken. Gewoon om te kijken hoe het met haar gaat. Ik voel me net de diplomatieke gezant tussen Noord- en Zuid-Korea. Ik bezoek Tony in de gevangenis, en vervolgens ga ik naar een ander soort gevangenis op bezoek bij Carol.'

'Weigert hij nog steeds om haar te zien?'

'Hij is ervan overtuigd dat ze PTSS heeft. En dat is eerlijk gezegd ook overduidelijk. Hij heeft haar gezegd dat ze niet op bezoek mag komen zolang ze er niet voor in behandeling gaat.'

'En doet ze dat – in behandeling gaan?'

Paula lachte. 'Kun je je voorstellen dat je dat aan Carol Jordan vraagt? "En hoe gaat het met de PTSS, chef? Ben je al in therapie?" Dat zou goed werken.'

'Maar als je tussen de regels door leest, boekt ze dan volgens jou wel vooruitgang?'

'Ze drinkt niet. En dat is al met al verbazingwekkend. Maar voor de rest...'

Wat Paula ook wilde zeggen, ze werd onderbroken door een korte, schelle schreeuw vanuit het bos ten westen van hen. 'Wat is dat, verdomme?' riep ze uit.

Er volgde een woordloze kreet, die abrupt werd afgebroken. Daarna hoorden ze het geluid van voeten die door het kreupelhout stormden. Paula was al op weg en dook tussen de bomen door in wat volgens haar de goede richting was. Stacey had minder ervaring met directe actie en aarzelde even voordat ze haar mond tot een onverbiddelijke streep vertrok en achter haar aan rende.

Paula liep verder en stopte even om te controleren of ze nog steeds op

de goede weg was naar iets wat klonk als een luidruchtige achtervolging. Ze veranderde iets van richting en liep weer door. Toen het geluid plotseling ophield, stopte Paula ook, en ze stak een hand op om Stacey tegen te houden. Vervolgens sloop ze zo onopvallend mogelijk naar voren. Even later bereikte ze de rand van een open plek.

Een paar meter verderop werd een jonge vrouw in hardloopkleding door een dikke man met een spijkerbroek en een hoodie tegen een boom gedrukt. In zijn rechterhand had hij een mes, dat hij tegen haar keel hield.